

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

Γέροντος Ἐφραίμ Κατουνακιώτη

Ἐν Χριστῷ ἀγαπημένες μου ψυχές. Εὐχομαι ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος νὰ κυματίζει μέσα σας.....

.....Γνωρίζω, ὅτι γράφω πρὸς ψυχάς, αἱ ὁποῖαι ἀπαρνήθηκαν τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου, καὶ ἀφιέρωσαν τὸν ἑαυτὸν τοὺς ἐξ ὀλοκλήρου γιὰ τὴν ἄλλην ζωὴν στὸν ἐπουράνιον Νυμφίον, τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν. Ἐνεδύθησαν τὸ ἔνδυμα, τὸ μοναχικόν. Τὸ ἔνδυμα τῆς ἀγαμίας, τῆς παρθενίας, τῆς σωφροσύνης, τῆς ὑπακοῆς, τῆς προσευχῆς.

Ἐφυγαν μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, οὐχὶ μόνον μὲ τὸ σῶμα, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο μὲ τὸ πνεῦμα. Συναγωνίζονται νύκτα καὶ ἡμέρα μὲ τοὺς ἀσάρκους ἀγγέλους, ἐν σαρκὶ οὔσαι, εἰς τὴν δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ.

Μέρα τὴν ἡμέρα προκόπτουν (αὐτοπαρατηρῶσαι ἑαυτάς) εἰς τὴν ἐξομολόγησι, εἰς τὴν ὑπακοήν, εἰς τὴν προσευχήν, καὶ γενικῶς εἰς τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν. Τὰς περιλοῦει ἡ σιωπή, ἢ μᾶλλον ἡ σμικρολογία, τὸ πένθος, τὰ ἀεῖρρα δάκρυα, ὁ θεῖος ἔρωσ. Ὁ παρθενικὸς θεῖος ἔρωσ τοῦ γλυκυτάτου καὶ ὠραιοτάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν παύουν οὔτε στιγμὴν, πὺ νὰ μὴ προφέρουν τὸ γλυκύτατον Αὐτοῦ ὄνομα. Ἰησοῦ μου γλυκύτατε, ἐλέη-

σόν με. Ἰησοῦ μου, γλυκεία ἀγάπη, ἐλέησόν με. Ἰησοῦ μου, Νυμφίε μου, ἐλέησόν με.

Βεβαίως αὐτὴ ἡ εὐχὴ δὲν εἶναι ἡ ἴδια γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, δηλαδὴ γιὰ ὅλες τὶς καταστάσεις. Ὁ ἓνας τὴν λέγει: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με. Ὁ ἄλλος τὴν λέγει: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με. Ὁ ἄλλος: Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με. Ὁ ἄλλος: Ἰησοῦ μου, ἐλέησόν με. Ὁ ἄλλος: Ἰησοῦ μου, καὶ ὁ τελευταῖος δὲν προφέρει τίποτε, ἀλλὰ κάθεται σιωπῶντας καὶ ἐντρυφώντας τὴν Θεῖαν γλυκύτητα! Εὐχομαι νὰ φθάσετε στὴν τελευταία κατάστασιν.

Ὅλα ἔρχονται διὰ μέσου τῆς ὑπακοῆς. Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς μοναχῆς, ἡ ὑπακοὴ εἶναι. Ὅλα τὰ χαρίσματα διαμέσου τῆς ὑπακοῆς χορηγοῦνται. Ὑπακοὴ - ζωὴ. Παρακοὴ - Θάνατος. Συγχωρήσατέ μοι διὰ τὴν φλυαρίαν μου. Μὲ ἀδελφικὴν ἀγάπη καὶ ψυχικὸν σύνδεσμον. Ἐφραίμ

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”

Περιοδικὴ ἔκδοσις Ἱ.Ν. Ἀγ.Ζώνης
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ἐκδότης: Ἱ.Ν.Ἀγ.Ζώνης • www.agiazoni.gr
Υπεύθυνος: Ἀρχιμ. Ἀνθιμος Ἡλιόπουλος
Ἀγίας Ζώνης 27Α,
Ἀθήνα 11352 • τηλ.: 210 8674250
10 Ἀπριλίου 2016, Ἀριθ. Φυλ. 7
Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορὲς δεκτές

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 7 ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016

Οἱ Χαλασοχώρηδες

Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη

Λογίζομαι ὡς εὐτύχημα τὸ ὅτι δὲν ἀνεφάνη τις ἐκ τῶν λεγομένων ἐπιφανῶν πολιτευτῶν εἰς τὰς νήσους ταύτας. Ἐνθυμοῦμαι τί συνέβη πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὅταν εἶχε γίνεи τις ὑπουργὸς βουλευτῆς γείτονος ἐπαρχίας. Οἱ κουρεῖς ἔκλεισαν τὰ κουρεῖά των, οἱ καφεπῶλαι τὰ καφενεῖά των, οἱ ὑποδηματοποιοὶ ἐπώλησαν τὰ καλαπόδια των. Δὲν ὑπῆρξε βοσκὸς ὅστις νὰ μὴ διωρίσθη τελωνοφύλαξ, οὔτε ἀγρότης ὅστις νὰ μὴ προχειρισθῆ εἰς ὑγειονομοσταθμάρχην. Τότε εἶδομεν πρώτην φορὰν κ' ἐδῶ εἰς τὴν νῆσον λιμενάρχην φουστανελάν. Ὁ ἐκ τῆς γείτονος ἐπαρχίας ὑπουργὸς μᾶς τὸν εἶχε στείλει ὡς δεῖγμα περιεργον ὑπαλλήλου.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἐλυπήθη καὶ δὲν παρεχώρησε νὰ γεννηθῆ ἐπιφανῆς τις ἐδῶ, ἐσκλήρυνε δὲ τὴν καρδίαν μας καὶ δὲν ἐδέχθημεν εἰσβολὴν ξένου ὑποψηφίου. Ἰλιγγιῶ νὰ φαντασθῶ τί θὰ ἐγίνετο. Ὅλοι οἱ πορθηεῖς θὰ ἐγκατέλειπον τὰς λέμβους των, οἱ κυβερνηταὶ θὰ ἔρριπτον ἔξω τὰ πλοῖά των, οἱ ναυπηγοὶ θὰ ἐπετοῦσαν τὰ ἐργαλεῖά των καὶ θὰ ἐζήτησαν δημοσίας θέσεις.

Διότι μὴ νομίσης ὅτι ἡ θεσιθηρία γεννᾶται μόνη της. Τὰ δύο κακὰ ἀλληλεπιδρῶσιν. Ἡ ἀκαθαρσία παράγει τὸν φθειρα καὶ ὁ φθειρ παράγει τὴν ἀκαθαρσίαν. Τὸ τέρας τὸ καλούμενον ἐπιφανῆς τρέφει τὴν φυγοπονίαν, τὴν θεσιθηρίαν, τὸν τραμπουκισμόν, τὸν κουτσαβακισμόν, τὴν εἰς τοὺς νόμους ἀπειθειαν. Πλάττει αὐλὴν ἐξ ἀχρήστων ἀνθρώπων, στοιχείων φθοροποιῶν, τὰ ὅποια τὸν περιστοιχίζουσι, παρασίτων τὰ ὅποια ἀποζῶσιν ἐξ αὐτοῦ παχυνόμενα ἐπιβλαβῶς, σηπόμενα, ζυφύφια βλαβερά, ὕδατα λιμνάζοντα, παράγοντα ἀναθυμιάσεις νοσηράς, πληθύνοντα τὴν ἀκαθαρσίαν.

Εὐτυχῶς δὲν ὑπῆρξεν ἐνταῦθα ἔδαφος κατάλληλον διὰ νὰ γεννηθῆ τὸ θρέμμα τὸ καλούμενον ἐπιφανῆς, καὶ οὕτως ἀπηλλάγημεν τῆς τοιαύτης ἀθλιότητος μέχρι τῆς ὥρας. Ἡ δωροδοκία δέ, τὴν ὁποῖαν βλέπεις τόσον γενικευμένην ὡς ἐκλογικὸν ὄπλον, εἶναι κατ' ἐμὲ τὸ μικρότερον κακόν. Ὅστις ὅμως δυσφορῆ ἐπὶ ταύτη, ἄς μὴ μετέχη τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος, μήτε ὡς ἐκλογεὺς, μήτε ὡς ἐκλέξιμος. Κυάμων ἀπέχεσθαι...

Αὐτὰ τὰ κόκκαλα εἶναι τώρα ἅγια πράματα

Ἡλία Βενέζη

Σ' αὐτὸ τὸ κοιμητήρι τῆς Μυτιλήνης εἴχαμε θάφει στὸν καιρὸ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, τὴ γιαγιά μου, τὸ πιὸ γλυκὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου. Εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τότε ἡ πικρὴ ἱστορία μας, τὸ πρῶτο πείραμα ξεριζώματος λαῶν, ὁ διωγμὸς τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς στὰ 1914 καὶ ἡ καταφυγὴ τους στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου.

Πέθανε ἡ γιαγιά μας τότε, μὲς στὸν πόλεμο, στὸν ξένο τόπο. Ὁ παππούς μου τὴν ξέθαψε, σὰν ἦρθε ὁ καιρὸς. Ἔβαλε τὰ κόκαλά της σὲ κασελάκι, ἔφερε τὸ κασελάκι στὴν κάμαρὴ του, τ' ἀπόθεσε πλάι στὸ σπιτικὸ εἰκόνισμα, καθόταν ὦρες μονάχος καὶ τῆς κουβέντιαζε.

Προπάντων τὰ βράδια, σὰν σουρούπωνε κι ἀνέβαινε ἀπ' τὴν προκυμαία, ὅπου εἶναι τὸ καράβια πού ταξιδεύουν καὶ μαθαίνεις τί γίνεται στὸν κόσμος, ὁ Γιαννακο-Μπιμπέλας ἀνοίγε τὸ βῆμα, δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτα γιὰ φαγί, πήγαινε κατ' εὐθείαν ἐκεῖ, στὸ κασελάκι, τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀπόκοσμη γαλήνη, χαμογελαστή. «Ἐχει καλὰ νέα νὰ τῆς πῆ», ἔλεγε, ἡ μάνα μας αὐτὰ βλέποντας.

Καθόταν στὸ μιντέρι του, κοίταζε τὴν τρίφυλλη Παναγία μὲ τὸ Βρέφος, τὸ εἰκόνισμα πού εἴχαμε φέρει ἀπ' τὴν

πατριίδα μας σὰν φεύγαμε κυνηγημένοι, κοίταζε τὸ κασελάκι πού τὸ φώτιζε τὸ καντήλι, ἄρχιζε νὰ λέη στὴν πεθαμένη καταλεπτῶς τὰ νέα πού εἶχε μάθει.

«Πατέρα, τί εἶναι αὐτὸ πού κάνεις, νὰ ἔχης τὴν πεθαμένη μάνα μας, τὰ κόκαλά της, μὲς στὴν κάμαρὰ σου καὶ νὰ τῆς μιλάς;» τολμοῦσε πότε-πότε νὰ τοῦ πῆ ἡ κόρη του, καθὼς ζοῦσε καὶ τὸν τρόμο τὸν δικό μας.

Ἐμπρὸς σ' αὐτὰ τὰ ἄγρια, τὰ ἀφύσικα πού βλέπαμε, ὁ θάνατος νὰ μὴν εἶναι ὅπως τὸν φανταζόμαστε, ἡ ζωὴ νὰ συνεχίζεται καὶ μὲ τὰ κόκαλα, στὸν ἴδιο τόνο, μὲ τὰ νέα τοῦ πολέμου, μὲ τὴν ἐλπίδα.

«Ὅπου νὰ ἴναι τελειώνει ὁ πόλεμος καὶ θὰ σὲ πάρω καὶ θὰ σὲ πάω στὰ Κιμιντένια νὰ ξεκουραστῆς», ἔλεγε στὴ Δέσποινα του ὁ γέρο Γιαννακο-Μπιμπέλας.

«Πατέρα, πάρε τὰ κόκαλα ἀπ' τὸ σπίτι! Τί εἶναι αὐτὰ πού κάθεται καὶ μιλάς τῆς μάνας μας; Ἐλεγε ἡ κόρη του. Πατέρα, ἐγὼ φοβᾶμαι...»

«Δὲ ντρέπεσαι νὰ φοβᾶσαι τὴ μάνα σου! τὴν ἔβαζε μπροστὰ ἐκεῖνος. Αὐτὰ τὰ κόκαλα εἶναι τώρα ἅγια πράματα.

Τί φοβᾶσαι; θὰ τὴν ἔχω ἐδῶ, κι ὕστερα θὰ τὴν πάρω καὶ θὰ τὴν πάγω στὰ Κιμιντένια. Τότε θὰ συχάσω, καὶ θὰ μὲ βάλετε καὶ μένα στὸ πλευρό της».

Ἐγινε ἀκριβῶς ἔτσι. Σὰν τελείωσε ὁ πόλεμος, στὰ 1919, ὁ Γιαννακο-Μπιμπέλας πῆρε τὸ κασελάκι μὲ τὰ κόκαλα τῆς γυναίκας του, τὰ πῆγε

στὰ Κιμιντένια, τὰ ἔθαψε κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο βασιλικὸ δέντρο, τὴ δρυ, ἔξω ἀπ' τὴν πορτάρα, στὸ κτῆμα πού εἶχανε ἀναστήσει οἱ δύο τους μαζί. Κι ἐνῶ ἦταν γεμάτος ὑγεία, ἄξαφνα, ὅταν ἔγινε αὐτὸ τὸ χρέος, μαράθηκε ἀπότομα. Σὲ λίγον καιρὸ πέθανε καὶ τὸν θάψαμε κάτω ἀπ' τὴ δρυ, πλάι της.

Τὸ μεγάλο φάρμακο

Ἁγίου Πορφυρίου

Ὅταν δὲν ζεῖς μὲ τὸν Χριστό, ζεῖς μὲς στή μελαγχολία, στή θλίψη, στὸ ἄγχος, στή στενοχώρια. δὲν ζεῖς σωστά. Τότε παρουσιάζονται πολλές ἀνωμαλίες καὶ στὸν ὄργανισμό. Ἐπηρεάζεται τὸ σῶμα, οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες, τὸ συκώτι, ἡ χολή, τὸ πάγκρεας, τὸ στομάχι. Σοῦ λένε: «Γιὰ νὰ εἶσαι ὑγιής, πάρε τὸ πρῶτὸ γάλα σου, τὸ αὐγουλάκι σου, τὸ βουτυράκι σου μὲ δύο-τρία παξιμάδια». Κι ὅμως, ἂν ζεῖς σωστά, ἂν ἀγαπήσεις τὸν Χριστό, μ' ἕνα πορτοκάλι κι ἕνα μῆλο εἶσαι ἐντάξει.

Τὸ μεγάλο φάρμακο εἶναι νὰ ἐπιδοθεῖ κανεὶς στὴν λατρεία τοῦ Χριστοῦ. Ὅλα θεραπεύονται. Ὅλα λειτουργοῦν κανονικά. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὅλα τὰ μεταβάλλει, τὰ μεταποιεῖ, τὰ ἀγιάζει, τὰ διορθώνει, τὰ ἀλλάζει, τὰ μεταστοιχειώνει.

Ὁ ἔρωτας πρὸς τὸν Χριστό εἶναι κάτι ἄλλο. Δὲν ἔχει τέλος, δὲν ἔχει χορτασμό. Δίνει ζωὴ, δίνει σθένος, δίνει

ὑγεία, δίνει, δίνει, δίνει... Κι ὅσο δίνει, τόσο πιὸ πολὺ ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ ἐρωτεύεται. Ἐνῶ ὁ ἀνθρώπινος ἔρωτας μπορεῖ νὰ φθείρει τὸν ἄνθρωπο, νὰ τὸν τρελάνει.

Ὅταν ἀγαπήσουμε τὸν Χριστό, ὅλες οἱ ἄλλες ἀγάπες ὑποχωροῦν. Οἱ ἄλλες ἀγάπες ἔχουν κορεσμό. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει κορεσμό. Ἡ σαρκική ἀγάπη ἔχει κορεσμό. Μετὰ μπορεῖ ν' ἀρχίσει ἡ ζήλια, ἡ γκρίνια, μέχρι κι ὁ φόνος. Μπορεῖ νὰ μεταβληθεῖ σὲ μίσος. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη δὲν ἀλλοιώνεται. Ἡ κοσμικὴ ἀγάπη λίγο διατηρεῖται καὶ σιγὰ σιγὰ σβήνει, ἐνῶ ἡ θεία ἀγάπη ὀλοένα μεγαλώνει καὶ βαθαίνει. Κάθε ἄλλος ἔρωτας μπορεῖ νὰ φέρει τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀπελπισία. Ὁ θεῖος ἔρωτας, ὅμως, μᾶς ἀνεβάξει στή σφαῖρα τοῦ Θεοῦ, μᾶς χαρίζει γαλήνη, χαρά, πληρότητα. Οἱ ἄλλες ἡδονὲς κουράζουν, ἐνῶ αὐτὴ διαρκῶς δὲν χορταίνεται. Εἶναι μία ἡδονὴ ἀκόρεστος, πού δὲν τὴν βαριέται κανεὶς ποτέ. Εἶναι τὸ ἄκρον ἀγαθόν.